

skupaj. Sedé pod ravno isto staro lipo kakor nekaj, pravili sta si svoje dogodke, kajti po zadnjem svidenji občevali sta le pismeno.

„Kaj ne, da si srečna sedaj, draga Vera“ dejala je Stana. „Veš, takrat mi je bilo pač strašno težko, ko sta se ločila z doktorjem. Zakaj pa je pravzaprav šel iz vašega mesta?“

„Menil je, da ga je treba ob jezikovnej meji in se kmalu preselil v trg L. Vedno manj in manj smo slišali privatnega o njem, le časopisi so bili vedno polni njegove hvale. Jaz sem bolj in bolj spoznavala, da me je vezala nanj le velika oduševljenost, s katero se ogrevam še vedno za vsacega narodnega boritelja. Kakor sem ti lani poročala, slišalo se je, da se je dr. Rus potegoval močno za neko bogato, bogato... nemško „plemenito“, ki pa se e odločila rajši za nekega ruskega kneza. Ni mi žal zanj, kajti to-le je vsa moja sreča, dejala je Vera, dvignivši na roke malega sinčka, ki jej je bil baš prinesel v krilo poln klobuček najrazličnejših cvetov s travnika, kjer se je igral s pestunjo.

„Glej, Stanče, to je naša ljuba Stana, daj tudi njej rožic; mamica jo ima jako rada“.

„Stanče tudi rad“, dejal je štiriletni dečko.

„Kaj pa soprog?“ dejala je Stana.

„Oh, najboljši človek! Ti Stana, moj Milan in pa Stanko, ste moji biseri na svetu. Veš, žal mi je, da ni sem Milana poznala že prej. Vsak dan ga bolj ljubim in moja prva skrb je, da bo najin sinček tudi tak narodnjak-poštenjak. Pa sedaj ne smem več hvaliti, kajti tam le prihajata z očetom, in če on sliši, se mi še prevzame. Kaj pa ti Stana, ali še res nisi našla nobenega, ki bi bil vreden tvojega zaupanja?“

Drugikrat o tem, moja Verica, da si le ti srečna!...

## Bodimo obzirni!

Spisala Sava

Rahla obzirnost je v krogu družinskega življenja neprecenljive vrednosti — pa tudi v občevanji z ljudmi izven rodbinskega kroga je neizogibno potrebna. Ona je pravi znak rahločutnega ženskega srca, ki požene uže svoje kali v nežnem otroškem srci; ona je takorekoč prirojena, ter se po pravi vzgoji stoprav razvije v dičen cvet.

Vendar je obzirnost dvojna: jedna izhaja iz plemenitega duha in rahločutnega srca — druga ima svoj izvor v pòdli samopašnosti in malenkostnem mišljenju.

Plemenita obzirnost je ona, po kateri ne gledé na svoje ugodnosti pomagamo bližnjemu do njegovega blagostanja — akoravno nam je včasih pretrpeti male žrtve. K tej obzirnosti navajamo deco, da se mirno in tiho igra, mej tem, ko biva gòst v naši hiši, — o času, ko oče počiva ali čita; — vadimo te obzirnosti dekletce, da potrpežljivo prenaša sitnosti mlajšega bratca; te obzirnosti vadimo mladino v občevanji s starimi ljudmi, —

napram sorodnikom, napram poslom! Obzirnosti se vadi mladina napram svojim — napram tujcem! Ta obzirnost je neko spoštovanje, ki se ne javlja v besedah, temveč prešinja vso zunajnost človeka — in se nikdar ne spozabi. Izmed takih ljudij spoznaš brezobzirneža — na hip.

Obzirnost iz pòdle samopašnosti, malenkostnega mišljenja je druga. Tu sem spada četa takozvanih „stanovskih“ obzirnostij. Puhlost, krivi nazori o življenju in človeški družbi, predsodki so nje kali. Ona prouzroča neizmerno škodo rodbini! Iz „stanovskih“ obzirnov se živi v razmerah, katerih nikakor ne vzmore niti njih omika, niti jih ne vzmorejo dohodki. Iz „stanovskih“ obzirnov se oblači potratno, se vzdržuje tolpa poslov; iz teh obzirnov se brani hčeram, da se ne izuče za kak poklic, niti se ne navajajo samostojnosti! Iz teh obzirnov se silijo mladenci k studijam na visokih šolah h čemer pa jim nedostaje veselja kakor zmožnosti! Iz teh obzirnov se jih odteguje stanovom, v katerih bi lahko in mnogo storili v obči blagor. S kratka: iz same „obzirnosti“ zavozijo se na kriva pota — ali pa se zahteve mladih ljudi pritirajo do višin, katere jim ostanejo nedosežne ter jim ne prinašajo drugega nego kopo prevár.

Brezobzirnost — nasprotna lastnost — je — bodisi v dobrem — bodisi v slabem pomenu besede — povse možka lastnost. — Kakor se pa brezobzirnost šteje ženski v najvišje zlo — v isti meri se brezpogojno odpušča možkemu. Kedo bi zameril krepko in neumorno delujočemu možu — ako v obilih svojih poslih ne upošteva vseh okolščin, katere zahtevajo njega obzirnost! Dá, tudi brezobzirnosti imamo, ki so vredne najvišjega priznanja. To je brezobzirnost onih mož, katerih niti lastna sreča, in lastno življenje in njega ugodnosti ne odvrnejo od spoznane resnice! Mož, ki deluje po notranjem prepričanju za dobro stvar ne sme poznati obzirnosti do ljudi, ki ga motijo v težnji za njegovim smotrom. Njega brezobzirnost je brezobzirnost plemenitega junaka — ki ne upošteva solz in prošenj svojcev, žrtvuje svoje življenje za svojega bližnjika — žrtvuje za obči blagor — za vzvišeno idejo! Zgodovina nam imenuje na stotine takih mož. V taki brezobzirnosti si delajo pota veliki duhovi, slavni pesniki, umetniki..... Iz take brezobzirnosti, ki nam kaže neupogljivost močnih duhov — izvira ponosno in tiho prenašanje neizrečenih muk kristjanskih mučnikov vseh dob.

Brez te brezobzirnosti bi ne bilo napredka, nikake kulture! Mej ženami baje ni takih močnih brezobzirnih duhov? Mi pa bi vendar k njim prištevali vse one odločne, neustrašene žene, ki so v novejšem času nastopile kot vzgojiteljice in čuvajke zatiranih svojih sestra, ter s previdnostjo in zmernostjo mnogo, mnogo koristile njih duševnemu napredku. Da, tudi te so močni duhovi — ki, sveste si pravičnosti svojih zahtev — ne gledajo ni na desno, ni na levo, kaj poreko ozkosrčni njih „prijatelji!“ — Tudi tem gre zasluga one vzvišene brezobzirnosti, ki je sorodna junaštvu. Sledite jim ve, katere se čutite zmožne k temu poklicu! Ta brezobzirnost ne izključuje nežnočutne obzirnosti! —